

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3294/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ ДОО Ваљево, чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1313/20 од 17.06.2020. године, у седници већа одржаној 21.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1313/20 од 17.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1313/20 од 17.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 6/20 од 25.02.2020. године, усвојени су тужбени захтеви тужилаца и обавезан тужени да исплати тужиоцима на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност), за период од априла 2016. до децембра 2018. године, месечне износе са затезном каматом ближе наведене у ставу првом, другом, трећем, четвртном и петом изреке, а у ставу шестом изреке обавезан тужени да тужиоцима плати трошкове парничног поступка у износу од 168.120,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате, све у року од осам дана од дана пријема писменог отправака пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1313/20 од 17.06.2020. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, а ставом другим изреке побијане пресуде, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против

другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да у овом случају нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер не постоји ниједан од разлога из члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, тврдњу да је другостепени суд донео више одлука којима је у истоветним чињенино-правним споровима различито одлучивао, тужени није поткрепио одговарајућим доказима који би указивали на потребу да се у поступку по посебној ревизији уједначи судска пракса. Након разматрања навода ревидента о потреби новог тумачења права који се односи на одредбе члана 59. Правилника о раду туженог од 25.08.2014. године, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови наведене одредбе тумачили на прихватљив начин када су закључили да је тужени имао право да исплаћује или да не исплаћује посебно примање (накнаду за сталност) запосленима, али уколико је вршио исплату - онда је био дужан да то чини у складу са чланом 59. Правилника, те није могао да умањује прописани износ од 5.000,00 динара због одсуства са рада нити да исплаћени износ умањује сразмерно часовима рада тужилаца, јер такви критеријуми нису предвиђени чланом 59. Правилника туженог.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате на име накнаде за сталност поднета је 06.05.2019. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става трећег изреке је донета применом члана 163. став 2. у вези члана 153. ЗПП, имајући у виду неуспех ревидента у овом поступку.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић